

Ewald Frank

25. 3. 1989 o 14:30 hod.

vysielané 18. 1. 2026

Vykupiteľské dielo Ježiša Krista na zemi!

Som Pánovi vďačný za tú veľkú prednosť, že tu dnes smieme byť zhromaždení, aby sme počuli Jeho drahé a sväté Slovo.

Vy viete, keď človek tak mnoho Slovo zvestuje, tak hlas trochu zoslabne, občas i fyzická sila, ale Božie Slovo sa nevracia späť prázdne, ono vždy vykoná to, ku čomu ho Boh posielal.

Ja taktiež môžem povedať, že včerašný deň bol pre mňa požehnaním. A ten prvý muž, s ktorým som sa po zhromaždení rozprával, bol brat miestneho farára – a on náhle hovorí: „Keď je toto tak z Biblie čítané a predkladané, potom nebude ani len polovica všetkých farárov spasená a už vonkoncom nie poslucháči.”

Keď zjdeme na koreň vecí a pritom máme pred očami večnosť, človek by mohol veľmi horko plakať. Tak plakať, ako Pán vtedy hľadel na Jeruzalem a horko plakal a povedal: **„Jeruzalem, Jeruzalem, ako často som ťa chcel zhromaždiť, ale ty si nechcel!”** [Mt 23:37]

Ak idú pohanské náboženstvá svojou vlastnou cestou, tak je to ešte takmer pochopiteľné; oni cestu pravdy nepoznali, nič z toho nepočuli, čo nám Boh z milosti daroval, a to je potom ospravedlniteľné.

Ale ak sa to deje uprostred kresťanstva, i tu v strednej Európe, v kresťanskom západnom svete, kde je toho toľko kresťanského — kresťanské strany, kresťanské spolky, kresťanské odbory, kresťanské sem a kresťanské tam — ale nakoniec, keď človek skutočne hľadá Krista, tak Ho nenájde. Potom zistí, že zostala len vonkajšia forma tradícií a zvykov, a ľudia prechádzajú do večnosti podvedení.

Pri pohľade na zástupy ľudí, s vedomím, že idú širokou cestou do zahynutia, nás zachvacuje hneď hlboký smútok, ľútosť, ktorá sa slovami dá len ťažko vyjadriť. A napriek tomu veríme, že Boh bude mať svoju cestu a že posledná zvešť ešte raz zaznie všetkým národom, jazykom a národnostiam. Nechcel by som svoj život ukončiť bez toho, aby som to videl a prežil.

Hovorím to ešte raz: Viete, že som bol vo veľmi mnohých krajinách, viac ako sto, čo do počtu, a keď potom človek vidí, ako pohanské národy idú svojimi vlastnými cestami, nuž dobre, to bolí, ale tá bolesť je ešte znesiteľná. Ale keď

vidíme tu, že ľudia majú Bibliu a napriek tomu idú vlastnou cestou a vykladajú ju do všetkých smerov a stratili rešpekt pred Božím Slovom, potom je to skutočne zlá vec, ktorá môže človeku prinášať hlboký smútok.

Na druhej strane musíme zájsť ešte o krok ďalej a povedať, že ten, kto nerozpozná Boží plán s ľudstvom, nemá vôbec žiadnu možnosť byť do tohto Božského plánu začlenený. Predpokladom začlenenia do Božieho plánu je to, že sme Božiemu plánu s ľudstvom porozumeli. Je to tak? Takto to je.

A tým sme sa dostali ku jadru celej veci:

Boh stvoril človeka so slobodnou vôľou, ale vedel, pretože je vševediaci, že človek so svojou slobodnou vôľou učiní nesprávne rozhodnutie. A Pán povedal: **„Toho dňa, keď budeš z toho jesť, zomrieš smrťou.”** [1M 2:17] A tak to i prišlo. Oni Slovo prestúpili, od Boha sa oddelili a prešli do úseku, do ríše nepriateľa a od Adama smrť panovala nad všetkými bez výnimky. Pavol píše Korinťanom, že dokonca i v čase, keď ešte neexistoval zákon a ľudia sa neprehrešili ako Adam, vládla napriek tomu smrť nad všetkými. [Rim 5:12–14]

A tu sa dnes dostávame k tomu priamemu dôvodu, prečo bolo potrebné vykúpenie v Kristovi, našom Pánovi, a prečo musel Boh sám prísť v tele, totiž aby tu ľudstvu prinavrátil možnosť spojiť sa s Ním, prijať Jeho božský život, premôcť smrť a darovať z milosti večný život. Myslíme pritom na 1. Mojžišovu 3, keď Pán hovoril — a síce ku Adamovi a Eve — a povedal im, že teraz musia von, musia opustiť raj v záhrade Eden, ale potom vyslovil varovanie. Možno to prečítam z 1. Mojžišovej z 3. kapitoly od verša 22:

[22] **Vtedy povedal Hospodin Boh: Hľa, človek sa stal ako jeden z nás, aby vedel dobré i zlé; a tak teraz, aby nevystrel svojej ruky a nevzal ešte aj zo stromu života a nejedol a žil by potom naveky, vyžehneme ho!**

Tu je niečo veľmi mimoriadne, možno bod, nad ktorým väčšina ľudí ešte vôbec nerozmýšľala. Človek už padol do hriechu skrze neposlušnosť voči Slovu, prestúpenie Slova a tak bol vydaný smrti, od Boha oddelený.

Ak by bol človek v tomto stave jedol zo stromu života bez toho, aby bolo dosiahnuté vykúpenie, tak by bol človek žil večne v hriechu a od Boha oddelený. A tak to nemohlo byť, tak to nesmelo byť. Boh chcel mať ľudí, ktorí nežijú v hriechu od Neho oddelení, ale sú s Ním zmierení a sú s Ním na večnosť. Čítam ďalej od verša 23 [podľa nemeckého prekladu — pozn. prek.]:

[23] **A tak ho Boh Pán vyhnal z raja von, aby obrábal zem, z ktorej bol vzatý.**

[24] ***A keď vyhnal človeka, postavil na východ od záhrady Eden cherubínov a to s plamenným mečom plápolajúcim, aby strážili prístup ku stromu života.***

My si to dnes tak vôbec celé nedokážeme predstaviť a pochopiť, čo to pre prvých ľudí znamenalo. Boli s Bohom Pánom, ktorého videli, ktorého počuli, ktorý prichádzal vo večernom chládku do raja v záhrade Eden, aby mal s nimi obecenstvo, nerušené obecenstvo s Bohom Pánom – a náhle pád do hriechu, katastrofa, odlúčenie od Boha. A ako je tu napísané, **„Vtedy ho Boh Pán vyhnal zo záhrady.”**

Nie so zdvorilými slovami: „Prosím, budte takí láskaví, takí priateľskí a opustite moju svätyňu.” Boh vyhnal prvých ľudí. Boh bol sklamaný – človek, ktorý bol stvorený na Jeho obraz, aby s ním mal obecenstvo, podľahol vplyvu toho zlého.

Ako sa Boh Pán pritom cítil, to si vôbec nedokážeme predstaviť.

A my, ktorí sme to prežili, že Boží Duch na nás príde a náhle cítime, čo to znamená nebyť s Bohom spojený. Nevie, či my všetci, ktorí tu dnes sme, sme prešli takýmto stavom našej duše, že sme priamo pocítili, že sme Bohom opustení v našej duši a že sme kričali: **„Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?”**

Človek, ktorý by chcel byť omilostený, ktorý by chcel odpustenie svojich hriechov, ktorý by chcel byť s Bohom zmierený, musí najprv pochopiť, že je od Boha oddelený a bez nádeje a bez Boha v tomto svete.

A preto sa vo mne niečo búri, keď pomyslím na všetkých tých úradníkov, ktorí v talári medzi ľudom vykonávajú jeden takzvaný kresťanský úkon (sviatosť) za druhým a síce s ľuďmi, od narodenia — pokvapkanie tromi kvapkami vody na čele až po posledné pomazanie, aby z tohto sveta išli hladko ako po masle — a potom sa ukáže, že tí páni, ktorí boli všetkými siedmymi sviatosťami zaobstaraní, nie sú spasení, ale skončili v očistci.

Vtedy sa vo mne niečo vzbúri. A prečo?

Pretože ľudstvo je klamané a podvádzané, a to v mene kresťanstva! A to v mene Božom! A tak to nesmie byť! Ľudia majú právo na to počuť pravdu! Pravdu o Bohu, pravdu o sebe samých a taktiež pravdu o podvoide, totiž pravdu o lži.

Možno, že ma v tej veci všetci tak nedokážete pochopiť, ale vzhľadom na to, že večnosť predsa nikdy nekončí, a ak človek prejde bez zmierenia s Bohom do večnosti, potom je bez Boha navždy. Neexistuje žiadna druhá možnosť. Ak by

existovala, tak by som si teraz zbalil veci a išiel by som domov. Ale neexistuje žiadna druhá možnosť. „**L'udom je určené raz zomrieť a potom súd.**” [Žd 9:27]

A preto tá obrovská zodpovednosť človeka, ktorý Boha prežil, ktorý prežil Božiu milosť a chce ju odovzdávať ďalej a jednoducho volá, ako to činil vtedy Pavol: „**Nechajte sa zmieriť s Bohom!**” [2Kor 5:20]

I tie dve biblické miesta z listu Rimanom 1. kapitoly a z 1. Korinťanom 1: „**Slovo o kríži je tým, ktorí hynú, bláznovstvom, ale pre tých, ktorí sú spasení, je Božou mocou.**” [1Kor 1:18]

Prečo?

Ono pôsobí, je účinné skrze vieru.

Brat Müller to už tak krásne sformuloval — chceli by sme Boha vierou čtiť. Neviera nás drží vzdialených od Boha. Viera nás privádza ku Bohu, spája nás s Bohom, dáva nám prístup ku Božským veciam.

Človek stvorený na Boží obraz mal večne žiť bez smrti, bez chorôb, bez starnutia a slabostí. V rozkvetení našej mladosti by sme mali byť naveky s Pánom. Potom sa stalo niečo hrozné v záhrade Eden – človek padol – ale Boh to nevzdal.

A hovorím vám to tak, ako to je: Boh to tak mal vo svojom pláne. Nieкто by potom mohol povedať: „Nuž, ak to tak bolo v Jeho pláne, koho chce potom volať na zodpovednosť? A ak to bolo v Jeho pláne, koho chce potom odsúdiť?”

Vy milí, tá vec sa má takto:

Boh chcel ľudí, ktorí neboli len na Jeho obraz stvorení, On chcel ľudí, ktorí vyšli, ktorí vzišli z Jeho podstaty. On nechcel ľudí, ktorí boli len navonok takí, ako sme my tu na Jeho obraz, ale nepochádzali z Boha.

A tu vidíme ten nový začiatok ako nové stvorenie v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. On je Boh sám zjavený v ľudskej podobe. On učinil nový začiatok: Nie nejaký človek stvorený rukami s vdýchnutým dychom života, ale splodený skrze Svätého Ducha. A z Ducha mohlo vziť len to, čo bolo Duchom splodené. Z Boha mohol vziť len Boh. A tak bol Ježiš Kristus Bohom v ľudskej podobe, aby tu na zemi v ľudskej podobe zaplatil cenu za hriech a daroval večný život tým, ktorí v Neho uveria.

Budeme čítať niekoľko biblických miest zo Starého a Nového zákona z proroka Izaiáša, to nám známe miesto z kapitoly 53, verš 10:

[10] *Ale Pánovi sa zalúbilo ho tak zdrviť a trápiť nemocou, aby, ak dá svoj život ako smierne, videl svoje semeno, bol dlhoveký a zdarila sa skrze Neho vôľa Pánova.*

[11] *Z námahy utrpenia svojej duše uvidí výsledok, nasýti sa; skrze poznanie Jeho, On ako ten spravodlivý, môj služobník pomôže mnohým ku spravodlivosti a to tak, že ich neprávosti vzloží na seba.*

Pán vzal na seba vinu a trest za hriech. Náš trest bol vložený na Neho, aby sme my mali pokoj a skrze Jeho rany sme boli uzdravení. [Iz 53:5]

Pán, ktorý vyslovil zlorečenie nad zemou a nad pôdou, že odteraz bude niest trnie a bodliaky, ten istý Pán berie toto zlorečenie na seba, čo bolo obzvlášť znázornené trňovou korunou. **„Trnie a bodliaky bude prinášať pole, z ktorého si bol vzatý.”** [1M 3:17–18]

V Starom zákone sa stalo niečo ako predznamenanie, ako predobraz toho — totiž, keď Boh Pán chcel vyvieť izraelský národ z Egypta, v akom kríku sa zjavil Mojžišovi? V nejakom kríku slivky? Nie, v trňovom kríku! V trňovom kríku sa zjavil Mojžišovi ako oheň, ktorý všetko spaľuje, aby už tam naznačil, že On tú vec premení.

A to sa potom i stalo: Keď potom chodil v tele, v ľudskej podobe, putoval po zemi, nasadili Mu na hlavu túto trňovú korunu, posmievali sa Mu slovami: **„Ty si predsa kráľ.”** [Mt 27:29] Padali pred Ním na kolená, posmievali sa Mu, aby Mu tak túto trňovú korunu učinili ešte viac nezniesiteľnou.

On, ten Pán, ktorý to zlorečenie vyslovil, vzal potom toto zlorečenie plne a celé na seba. On, ktorý povedal: **„V ten deň, v ktorom z toho budeš jesť, musíš zomrieť smrťou”** [1Mo 2:17], prišiel – On sám prišiel, aby smrťou zomrel. Pretože mzdou hriechu je smrť, ale večný život je Božím darom milosti skrze Ježiša Krista, nášho Pána. [Rim 6:23] On prišiel a vzal smrť na seba.

Viete, pred niekoľkými rokmi bola reč o svätej stolici a to „s” som zámerne vynechal — je len Jeden, ktorý je Svätý a to je Boh. Neexistuje žiadna „Svätá rímska ríša nemeckého národa”. Neexistuje vôbec nič sväté, len Boh jediný je Svätý. A všetci, ktorí sú skrze Jeho Slovo, ktoré je pravdou, posvätení, a tí potom nie sú nejakí zdanlivo svätí, tí sú posvätení Duchom a Slovom Božím.

Ale tento pápežský stolec vtedy tiež povedal, že Kristus vraj nezomrel úplne a že to dokazuje to plátno z Turína. A ako viete, uplynulý rok, na konci roka, zrejme

v októbri alebo novembri, boli noviny plné správ, že to bola lož a podvod a to plátno nebolo z čias Ježiša, ale zo stredoveku.

Ale chcel som len povedať nasledovné: On zomrel! On musel zomrieť, aby mohol smrti vziať jej moc!

Pavol to vyjadril slovami: „**Smrť, kde je tvoj osteň? Peklo, kde je tvoje víťazstvo?**” [1Kor 15:55] Smrť mala osteň a bodla každého človeka a všetci zomreli, okrem Enocha, siedmeho po Adamovi, ktorý mal jednoducho ako typ, ako tieňový obraz poukazovať na posledné časové obdobie cirkvi, že ľudia pri návrate Ježiša Krista smrť neuvidia. Boh ho vzal nahor. Všetci ostatní zomreli.

Tu sa však stalo to, čo stojí už v 1. Mojžišovej 3:15: „**On ti bodne do päty a ty mu rozdrvíš hlavu.**”

Satan nemal žiadne právo na Ježiša Krista, nášho Pána, ale keďže musel tu zástupne za nás pykať, trpieť a zomrieť a plne vstúpil do ľudskej podoby, muselo sa to tak stať.

Čo do Ducha bol nesmrteľný.

Čo do tela bol smrteľný. To bodnutie, ten osteň smrti do Neho preniklo a on zomrel tak, ako by zomrel nejaký človek.

A tým, že zomrel, raz navždy porazil smrť pre všetkých, ktorí skrze vieru v Neho dosahujú večný život. A preto hovorí Ježiš v Jánovi 11, v príbehu o Lazarovi: „**Amen, amen ti hovorím, lebo vám, kto verí vo mňa, bude žiť, aj keby hneď zomrel.**” [Jn 11:25] Pretože On je vzkriesenie a život.

Osteň smrti do Neho prenikol. Som taký vďačný, že tam stojí napísané: „**On ťa bodne do päty...**” Nie niekde do palca na nohe alebo do lakťa, ale priamo na to správne miesto, aby potom mohol len priložiť nohu a rozdrvíť hadovi hlavu. „**On ťa bodne do päty a ty mu rozdrvíš hlavu.**” [1Mo 3:15]

A satan si myslel, že keď teraz Pána bodne do päty, tak zomrie a potom bude všetko v poriadku a on bude mať vládu.

Tak to nebolo!

Náš Pán zomrel a zostúpil dolu do pekla a tam vyhlásil víťazstvo z Golgoty, vzal smrti moc, premohol peklo, vzal satanovi kľúče smrti a pekla a tretieho dňa vstal z mŕtvych a povedal: „**Ja žijem a i vy máte žiť! ... Ja mám kľúče pekla a smrti!**” [Zjv 1:18]

Peter mal kľúče nebeského kráľovstva, Ježiš kľúče pekla a smrti.

Vy milí, niečo veľmi, veľmi dôležité: Smrť musela byť premožená. Vraciam sa k tomu ešte raz, pretože som vnútorne jednoducho veľmi pohnutý, keď myslím na všetky tie nábožné činy, ktoré vedú pomimo skutočnej podstaty veci, a na diabla, ktorý, ako som počul, sa až kriví od smiechu, lebo oklamal celý svet.

Pravda musí byť ešte raz postavená na svietnik a musí byť povedané, že v žiadnom náboženskom úkone nie je spása! Spása je darovaná ľudstvu len v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi!

A všetci cirkevní úradníci môžu ísť niekam pečiatkovať a majú prestať klamať ľudí – pokiaľ sa sami neobrátia, ako sa to vtedy stalo Saulovi.

Dnes sa filozofuje o Svätom Písme a opäť sa diabol smeje pod fúzy. Vďaka bud' Bohu, že v pokore môžeme vyznať, že sme pred Ním našli milosť. To nás skláňa do prachu. Našli sme milosť pred Bohom a poznali sme, že to nie je nejaký náboženský úkon, ktorý nás privádza k Bohu alebo s Ním spája. Poznali sme, že to bol ten Božský úkon, Božský čin v Kristovi na Golgote! **„Boh bol v Kristovi a zmieril svet sám so sebou.“** [2Kor 5:19] Boh jednal, nie nejaký kňaz v talári. Boh je ten, ktorý jedná v spásu, v požehnaní a v záchrane! Boh jednal! A za to sme takí vďační.

On mohol predsa reagovať ako iní sklamané a povedať: „Ak chcete ísť svojou vlastnou cestou, prosím pekne, Ja stvorím pre seba nový svet, bez toho, aby som si s vami robil starosti.“

Boh Pán to, čo na Svoj obraz stvoril, tak vrúcne miloval, že Mu to bolo veľmi drahé i vtedy, keď sme boli od Neho oddelení, zblúdili sme a boli v stratenom stave.

Boh nás stvoril skutočne na to, aby sme boli u Neho, s Ním. On sa nemohol vzdať a povedať: „Nuž, teraz ste si tú vec pokazili, vy ste v ríši satana a smrti a pekla, tam ste skončili, tak sa starajte, ako sa s tým vysporiadate.“

Takto Boh neučinil. Viete, čo učinil? On zabil prvých dvoch baránkov a zaodial prvých dvoch ľudí do kože z týchto baránkov.

Oni si sami učinili zástery z figových listov, a to u Boha neplatí. Každý si môže niečo sám sebe nahovárať, niečo si vytvoriť, ale to pred Bohom neplatí! Neplatí to, za čím sa my skrývame a čo si predvádzame – nie, už v záhrade Eden malo tým byť dosvedčené, že zmierenie príde len skrze krv baránka.

A preto Ábel obetoval baránka na oltári. [1M 4:4] On vedel skrze zjavenie, čo Boh vyžaduje, pretože mu to bolo ukázané. Kain priniesol plody zeme a postavil

krásny oltár, ale Boh Pán na to nehľadel. Niečo na tom oltári chýbalo: totiž život, baránok, krv.

A tu je ten bod: „**Život tela je v krvi.**“ – 3. Mojžišova 17:10 a 11. Preto musela byť pred Bohom na oltári obetovaná krv zmierenia.

A keď mal nastať ten veľký deň Božieho zmierenia s ľudstvom na vrchu Golgoty, vtedy nemohol predstúpiť nejaký veľkňaz a predniesť nejakú zbožnú modlitbu, Boh musel jednať v Kristovi, musela byť preliata Svätá Božská krv – a v tejto Svätej Božskej krvi bol Svätý Boží život, ktorý sa uvoľnil, aby potom prešiel späť ku tomu krvou vykúpenému zástupu. A to je Boží večný život.

Nie nejaká ceremónia, ale Božie jednanie tu na tejto zemi. Tu bola preliata krv, pretože tu došlo ku prestúpeniu. Tu ľudstvo prešlo do oblasti satana.

A my dobre vieme, ako je to na celej zemi — temnota prikrýva zem a zatemňuje národy. Len tam, kde sa napíňa to, čo stojí napísané v Jánovi 8, verš 12: „**Kto mňa nasleduje, ten nezostane v temnote, ale bude mať svetlo života.**”

V 1. Mojžišovej v 1. kapitole Boh prehovoril do temnoty: „**Bud' svetlo!**” a bolo svetlo. [1M 1:3]

Keď náš Pán zomieral na Golgote, bola v zemi tma od šiestej až po deviatu hodinu. [Mt 27:45] A do tejto tmy zvolal náš zomierajúci Pán: „**Je dokonané!**” [Joh 19:30]

Prišlo svetlo! Svetlo nám vzišlo v temnote!

Prorok Izaiáš prorokoval: „**Ak dá svoj život ako smierne, ak ho obetuje, tak bude vidieť svoje semeno a bude dlhoveký a vôľa Boha Pána sa skrze Neho udeje.**” [Iz 53:10]

Presne to je vykúpenie pre teba a mňa.

Tak ako Boh v Kristovi zjavil svoju vôľu na tejto zemi, tak má byť teraz Božia vôľa uskutočnená skrze vykúpených tu na tejto zemi.

Tak, ako sa On z Ducha narodil potom, čo bolo dané Slovo zaslúbenia, tak máme byť aj my znovuzrodení z Božieho Ducha potom, čo Slovo zaslúbenia vošlo do našich srdc.

I to ma niekedy hrozne trápi, že tam sa uctieva nejaká nádoba, napríklad Mária, a že ten, ktorému jedinému patrí česť, že Jeho tam vôbec nie je vidieť.

Keď vidím ten obraz obzvlášť v knihe o Fatime, kam ten súčasný pápež tak rád chodí, aby sa sám plne zveril Márii — mám o tom celú knihu — a potom vidíme

Máriu vysoko a Ježiš niekde ako dieťaťko v náručí. A vedľa stojí vysoký kríž a na tomto kríži je modla utvorená ľuďmi, ktorá má predstavovať Ježiša.

To nie je môj Spasiteľ a ani tvoj Vykupiteľ!

On sa síce ako dieťa do tohto sveta narodil, stal sa človekom kvôli ľuďom, bol zabalený do plienok a vložený do jasličiek. Potom o ňom počujeme, keď ako dvanásťročný zostal v chráme [Lk 2:42], a potom počujeme v Lukášovom evanjeliu, že keď mal tridsať rokov, začal svoju službu. A potom čítame v Jánovom evanjeliu v 8. kapitole, že učení Písma hovoria: „**Ešte nemáš ani päťdesiat rokov a videl si Abraháma?**” A On povedal: „**Skôr než bol Abrahám, JA SOM.**” [Jn 8:57–58]

Keď potom po svojom vzkriesení ako víťaz z Golgoty, ako Kráľ všetkých kráľov, ako Pán pánov, vyslovil tieto mocné slová: „**Mne je daná všetka moc na nebi i na zemi!**” [Mt 28:18], tak zo nie sú slová nejakého dieťaťka v náručí Márie! To nie sú slová nejakého ukrižovaného!

Ten ukrižovaný bol z kríža vzatý – Jozef z Arimatie prosil o to, aby telo Ježišovo bolo zložené z kríža a vložené do jeho hrobu, v ktorom ešte nikto neležal, aby Mu bola vzdaná úcta.

A tak sa to i stalo.

Na kríži nie je žiadny Ježiš!

V hrobe žiadny Ježiš nie je!

V jasličkách nie je žiadny Ježiš!

Ježiš, ktorý existuje, je mojím a mojim Pánom! Ježiš, ktorému bola daná všetka moc na nebi i na zemi!

Neviem, či ma v tom všetci rozumejú, ale všetko, čo tiahne preč od Pána, neprichádza od Boha.

Náš Pán hovorí: „**Ja jediný som Boh a svoju česť nedám žiadnemu inému!**” [Iz 42:8, 45:5]

My všetci si môžeme ušetriť tie púte a peniaze použiť lepšie a prísť k Ježišovi. Až potom obdržíme večný život. On doslova povedal: „**Kto ku mne prichádza, toho nevyženiť von.**” [Jn 6:37] A v Jánovom evanjeliu stojí napísané v kapitole 1: „**Všetkým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi, tým, ktorí veria v Jeho meno.**” [Jn 1:12]

Kto je predmetom tvojej a mojej viery? Predsa nie nejaká myšlienka. Len Boh sám môže byť predmetom našej viery a pretože sa Boh v Kristovi zjavil, je viera v Krista zároveň vierou v Boha. Porozumeli sme tomu? Viera v Syna Božieho je zároveň vierou v Otca, pretože Otec sa v Synovi zjavil. Ježiš Kristus je Immanuel — Boh s nami! [Mt 1:23] – nie nejaká zbožná fráza.

Niekedy som i o tom premýšľal, pretože teraz píšem svoju knihu: Čo by si bol niekto pomyslel, keby nejaký apoštol Peter alebo nejaký apoštol Pavol, tak dojmavo oblečení v talároch vyslovili niekoľko fráz?

To by nešlo!

A som presvedčený, že Boh sa postará o to, že ešte mnohí pravdu poznajú. Boh svoju zvesť nechá preniknúť na verejnosť a ak by to mohlo spôsobiť pád Babylona, tak by som sa z toho radoval.

Ale prinajmenšom by sa malo stať aspoň tolko, že sa otvoria dvere žalára a všetci, ktorí sú Bohom volaní alebo ktorí počujú Jeho volanie a veria, že im všetkým bude ukázaná cesta, aby obdržali skutočnú istotu, že dosiahnu cieľ.

Ešte raz by som chcel pozdvihnúť: Ak ide o naše vykúpenie, tak nejde o nejaké zbožné úkony nejakého zbožného muža, potom ide o Božie skutky v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.

Tak iste, ako sa ľudstvo od Neho odvrátilo skrze svoju neposlušnosť a vnútornú vzburu, tak iste bolo k Nemu privedené späť. A preto toto mocné slovo v 2. Korintanom 5, verš 19: **„Boh bol v Kristovi a zmieril svet sám so sebou.”**

Len tam, kde sa Boh ľudstvu skutočne zjavil, Ho môžeme nájsť. A to je tam, kde Svoje Meno položil a zjavil. V zvesti anjela Gabriela zaznelo: **„Nazveš Jeho meno Ježiš a On Svoj ľud spasí od ich hriechov.”** [Mt 1:21] Amen.

Meno Ježiš znamená predsa jednoducho a prosto „Jahve — Záchranca”. Správne preložené by to vlastne malo znieť „Jahšua”. Ale akokoľvek to už je — už som to taktiež vysvetľoval, v rôznych jazykoch sú krajiny a mená vyslovované odlišne. Ale my vieme, kto On je a radujeme sa z toho, za to sme Bohu vďační: On je Immanuel — Boh s nami! Amen.

Len ten, kto to vo viere môže prijať, nebude hľadať Boha v celom svete, nie na nejakom pútnickom mieste. Neviem, ako k tomu prichádzam, ale vnútorne som predsa veľmi pohnutý. Už som sa tiež pýtal, prečo sa Mária nezjavuje hinduistom a niektorým ľuďom niekde inde, ale vždy len tam, kde jej už dávno vzdávajú úctu. Ale buďte dobrej mysle, ona sa doteraz ešte nikomu nezjavila.

Ešte sa ani jednému nezjavila! V Biblii o tom nebolo žiadne zaslúbenie a až dodnes tam neexistuje.

Aj o tom som musel premýšľať: V Jánovom evanjeliu v tretej kapitole v 13. verši stojí: „**Nikto nevstúpil do neba, iba Ten, ktorý zostúpil z neba, totiž Syn človeka, ktorý je v nebesiach.**”

A potom prichádza pápež Pius XII a hovorí: „Mária vystúpila s telom i dušou do neba.” Priamo v rozpore so slovami môjho Pána!

A to mám nechať tak?

Na to ani len nepomyslím! To musí byť mocou Božieho Slova rozvrátené! A ľuďom ešte bude ukázané, že celý ten antikristovský systém sa len zdobí biblickými citátmi, aby vykonal to najväčšie a najhoršie zvedenie na zemi.

Už nemáme mnoho času a preto musíme hovoriť jasne. Musí to jednoducho tak byť. Ak by som si dnes nasadil rukavice jemné a pohladkal vás po chrbáte a vy by ste povedali: „Áno, to mi urobilo dobre...”

Nie, chcel by som, aby ste odtiaľto šli a povedali: „Môj Bože, to mi prešlo morkom kostí, to ma zasiahlo do srdca, o tom musím premýšľať, musím si o tom prečítať.” Ak sa to nepodarí, tak kázanie nemalo svoj účinok.

A kázanie bude mať svoj účinok, to inak nejde! Hodina Božia prišla! Hodina pravdy prišla a všetci, ktorí sú z pravdy, budú na Jej hlas počuť.

Čítajme ešte dve-tri miesta z Nového zákona z listu Rimanom, Rimanom kapitola 3, Rimanom kapitola 3 od verša 22:

[22] ***Avšak spravodlivosť to Božia, ktorá je skrze vieru v Ježiša Krista k dispozícii pre všetkých a k dispozícii všetkým, ktorí veria.***

[23] ***Pretože tu nie je žiadneho rozdielu; všetci predsa zhrešili a postrádajú slávu, ktorú dáva Boh.***

To nepotrebuje žiadne bližšie objasňovanie. My všetci sme sa v hriechu narodili, od Boha oddelení sme prišli do tohto sveta a nemáme slávy, ktorú dáva Boh. My sme sa narodili, áno, do tohto života sme sa narodili, a tak iste, ako sme sa narodili, tak od prvého dňa smerujeme k smrti. Čím sme starší, tým viac to cítime, že smrť tam niekde na nás čaká. A neexistuje žiadny človek, ktorý by sa tomu mohol vyhnúť a povedať: „Ešte nie je môj čas, ešte mám čas.” Či už mladý, alebo starý, Sväté Písmo hovorí a takto to i je: „**Všetci zhrešili...**“ – a preto smrť do všetkých prenikla, pretože všetci zhrešili. [Rim 5:12]

To je Áno a Amen.

Ale teraz bola hriešnikom daná milosť. Odsúdení dostali rozsudok na základe zmierenia, ktoré bolo vykonané na kríži Golgoty skrze krv Baránka.

Tu stojí vo verši 24: [Rm 3:24]

[24] *A tak sú zdarma skrze Jeho milosť ospravedľňovaní skrze vykúpenie, ktoré je v Kristu Ježišovi.*

A tak sú zdarma ospravedlnení! Nie skrze Otčenáš alebo ruženec alebo desať „Zdravas Mária“, alebo činiť púť odtiaľ tam.

Nie! Tu je ten bod viery — Golgota, Ježiš Kristus, ten Ukrižovaný! Ako spievame: „*Ten, kto na Ježiša na kríži vo viere pohliadne, bude spasený v tej istej hodine.*”

Na to nepotrebujete ani mňa, ani žiadneho kňaza, potrebujete len Ježiša Krista – On je Záchranca! V Ňom jedinom máme odpustenie všetkej našej viny a hriechov.

Predstavte si, ľudia sú ochotní urobiť všetko možné.

A pritom myslím na toho váženého reformátora Martina Luthera, ktorý v tom čase učinil púť do Baziliky Svätého Petra a už na námestí, obzvlášť na tých schodoch sa takmer šmýkal, pretože už viac nemal sily a myslel si, že tam sa s Bohom stretne, nájde pokoj pre svoju dušu.

A potom prežil to, čo si nedokázal predstaviť, to najväčšie sklamanie svojho života. Potom vstal zo svojich odretých kolien a otvoril si Rimanom kapitolu 3 a potom čítal i kapitolu 4 až kým nedošiel ku tomu bodu, ktorý by som vám chcel teraz prečítať z listu Rimanom 4, verš 7:

[7] *Blahoslavení, ktorým sú odpustené prestúpenia zákona a ktorých hriechy sú prikryté.*

[8] *Blahoslavený človek, ktorému Pán nepočíta hriechu.*

Vtedy si uvedomil, že spravodlivý žije skrze vieru a nie skrze skutky, ktoré on zo svojej strany môže vykonať.

Ak by sa človek mohol skrze vlastné skutky ku Bohu priblížiť, bohatí by konali veľké skutky a všetci ostatní by sa k nim pridali a väčšina by vyšla naprázdno.

Nie!

Boh daroval celému ľudstvu veľký deň zmierenia na Golgote! A teraz volá: **„Podťe ku mne všetci, ktorí ste unavení a obťažení, Ja vám dám odpčinutie pre vaše duše.”** [Mt 11:28]

Nehovorí: „Chodťe každú nedeľu do kostola a tam sa spovedajte.”

Ó, keď o tom čítame, ako ešte i pápež, ktorý vydal dogmu o neomylnosti, položil nohu na krk kardinálovi a pritlačil ho k zemi, pretože nesúhlasil s dogmou o neomylnosti. Kto číta cirkevné dejiny, tomu dôjde zle. Ak kto číta dejiny pápežov, stráca vieru vo všetko, jedine, že mu Boh preukáže milosť a nevytrhne ho z toho všetkého, a potom povie: „To je podvod, nechajte ma na pokoji.”

Ale vďaka buď Pánovi! Vďaka buď Bohu!

Dnes sa už táto pápežská noha nepraktizuje. Ale ako dlho sa to praktizovalo — že museli bozkávať nohu pápežovi! Dnes stačí, keď bozkávajú jeho prsteň.

Ja nie! Na to sa môžete spolať!

Ja musím zvestovať evanjelium Ježiša Krista, môjho Pána a Spasiteľa ako Božskú oslobodzujúcu zvesť.

Evanjelium znamená radostná zvesť! Tí zotročení ju majú počuť a majú byť oslobodení z náboženského otroctva a majú prísť k plnej viere v Ježiša Krista.

A potom vám zase niekto povie: „Nuž áno, nemôžete jednoducho prísť k Ježišovi, potrebujete prostredníčku, prímluvkyňa a ona to potom urobí.“

Sväté Písmo je aj v tomto bode veľmi jasné: **„Je len jeden Boh a len jeden prostredník medzi Bohom a ľuďmi, totiž človek Ježiš Kristus.”** [1Tim 2:5]

V Timoteovi si to môžete prečítať. Neexistuje žiadna prostredníčka, neexistuje žiadna kráľovná, neexistuje žiadna prímluvkyňa! Oni však všetko to, čím je Kristus, Jemu vzali a preniesli to na túto „blahoslavenú pannu“.

A o tom máme mlčať? My nemôžeme mlčať! Ak my budeme mlčať, ktorí to vieme, ktorým Boh otvoril oči, aby sme to poznali, ak my budeme mlčať, potom budú kamene kričať!

Musí byť zakričané! A aby nezačali tie kamene kričať, činím to ja.

Chcel by som na ľud zakričať: **„Obráťte sa k Bohu, vy končiny zeme, a prídťe k Nemu a nájdite spásu a milosť pred Ním!”**

Prírodzene, je mi to plne jasné, ten zákon už je v Taliansku a čoskoro bude v celej Európe — kto povie niečo proti Svätej stolici, ten môže byť stíhaný podľa

zákona. Čítal som to v novinách a to ešte príde. Ale potom pôjdem do väzenia, aby mnohí, ktorí sú v duchovnom väzení, boli oslobodení a vyšli von.

Za to človek môže ísť do pozemského väzenia. Hoci, musím vám povedať, nerád by som tam išiel. Ale ak to patrí k tomu, tak to tak má byť. Nedávno som dostal právniku z väzenia, bol som vnútri vo väzení, a bolo mi tam pritom zle. Takže tam nechcem ísť, ale ak to musí byť a patrí to k tomu, potom tam chcem ešte spievať, ako spieval Pavol a Silas ku cti Pánovej, za to, že sme boli učeníní hodní, že môžeme niešť to vzácne evanjelium Ježiša Krista!

Nie nejaké tradície, ktoré boli zavedené nejako v priebehu 1600 rokov, ale Slovo kríža a o Ukrižovanom!

Čítam verš 25 a potom ďalej [Rimanom 3]:

[25] Jeho Boh vo Svojej krvi učinil skrze vieru účinný prostriedok zmierenia, aby preukázal Svoju spravodlivosť, pretože hriechy, ktoré boli spáchané v minulosti, v čase Božej trpezlivosti, zostali až doteraz nepotrestané.

[26] A preto chcel sám preukázať Svoju spravodlivosť v tomto čase, aby On sám bol ukázaný ako spravodlivý a za spravodlivého vyhlásil každého, kto verí v Ježiša.

Nečítal som zo salzburských novín, ani nie zo sveta v nedeľu, čítal som zo Svätého Božieho Slova, z listu Rimanom z 3. kapitoly som tu čítal.

Verím, že to by sme si všetci mali vziať na vedomie, malo by to naše srdcia preniknúť a uchopiť, že Boh každého, kto má živú vieru v Ježiša Krista, vyhlásil za spravodlivého.

Nuž, poviete: „Ak je tá vec taká jednoduchá, že človek, ktorý sa tak previnil pred Bohom, teraz náhle sa stáva spravodlivý takýmto najjednoduchším spôsobom, bez toho, aby trpel, bez toho, i tamtoho...”

Nuž tak to prosím prepáčte! Či snáď náš Pán netrpel? Nebol náš trest zložený na Neho?

Nešiel cestou cez Getsemane na Golgotu?

Nepovedal snáď: „**Ak by to bolo možné, nech ma tento kalich obíde!**”? [Mt 26:39]

Nepadal Jeho pot ako kvapky krvi na zem? [Lk 22:44]

Nezápasil tam v Getsemane?

To, že my teraz viac nemusíme prechádzať touto cestou bolesti a utrpenia, za to vďačíme Jemu – pretože On išiel touto trnistou cestou, bol hanobený, takže Jeho vzhľad už viac nebol ako vzhľad ľudských detí. [Iz 52:14]

Nestalo sa to zadarmo!

Pre teba a pre mňa áno, ale On, náš Pán a Spasiteľ, On to všetko predsa vzal na Seba. On i za teba a za mňa trpel. On tvoje a moje hriechy a vinu vzal na Seba a až do posledných následkov na Seba vzal plný trest, ako hovorí prorok Izaiáš: **„Trest bol zložený na Neho, aby sme my mali pokoj.”** [Iz 53:5]

Takže, keď bol môj trest zložený na Neho, potom On trpel, potom On pykal, potom ja viac nemusím trpieť a nemusím viac pykať! Bol som ospravedlnený skrze vieru v Ježiša Krista, toho Ukrižovaného a povstaleho, ktorý nám víťazstvo z milosti daroval.

Len ten, kto tú obeť na Golgote takto vidí, porozumie, že len preto sme mohli slobodne vyjsť, pretože niekto iný zaujal naše miesto a súd, odsúdenie, ktoré by bolo zasiahlo nás, zasiahlo Jeho.

On mrel a zvolal: **„Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil!”** [Mt 27:46]

My sme boli tí Bohom opustení! On teraz zaujal naše miesto. Hriechy celého sveta boli zložené na Baránka Božieho – a Boh nemôže mať žiadne obecenstvo s hriechom. To bol ten okamih, v ktorom sa Boh ako Duch stiahol a Pán ako človek vo Svojom tele zvolal za celé ľudstvo: **„Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil!”**

V nasledujúcom okamihu kopija rímskeho vojaka prenikla do boku Pánovho a krv tiekla von. A On zvolal: **„Je dokonané!”** A Pavol spätne píše: **„Boh bol v Kristovi a zmieril svet sám so sebou.”** [2Kor 5:19]

V jednom okamihu Bohom opustený, v nasledujúcom okamihu spojený s Bohom!

Haleluja!

Chvála a sláva buď Bohu Pánovi, to je evanjelium! Hriech bol potrestaný, neposlušnosť a smrť a následok toho bolo to, že bol od Boha opustený a zomrel. Ale na tom istom mieste sa zjavil večný život, odpustenie a zmierenie! To mohol len Boh v Kristovi urobiť.

Keď ľudia hynú, tak predsa nie preto, že by nebolo žiadneho spasenia, ale preto, že chcú byť spasení podľa vlastného spôsobu a snažia sa o to všetkými

silami, so všetkou horlivosťou. Pre nich je Božia jednoduchosť príliš jednoduchá. Ak by to bolo komplikované, tak by sa mnohí namáhali. Takto je to však pre nich príliš jednoduché. Preto píše Pavol: „**Tým, ktorí sú stratení, je Slovo o kríži bláznovstvom.**” [1Kor 1:18] Oni hovoria: „Áno, skutočne Boh potrebuje urobiť takéto vykúpenie?”

Kto bol Božím radcom? Kto Mu môže povedať: „Toto a toto nečiníš správne, ja tú vec takto a takto navrhujem?”

Nemáme sa snáď my ako ľudia pred Bohom skloniť? Skloniť sa pred Božím Slovom a v ctibázní počúvať, prijímať a veriť?

Stalo sa to na kríži Golgoty, ten veľký deň Božieho zmierenia s ľudstvom tu na tejto zemi. To môžeme povedať všetkým – všetkým ľuďom, vo všetkých náboženstvách: Nemusíte Boha hľadať niekde v prírode, ani tu, či tam. Mali by Boha hľadať tam, kde je možné Ho nájsť — totiž v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. On mohol povedať: „**Kto vidí mňa, vidí Otca...**“ a „**Ja a Otec sme jedno.**” [Jn 14:9, 10:30]

Ten, kto videl Mojžiša, videl Mojžiša.

Kto videl Eliáša, videl Eliáša.

Kto videl Jána, videl Jána.

Kto videl Ježiša, ten videl Slovo, ktoré sa stalo telom. Videl to, čo Pavol tak zreteľne vyjadril v 1. liste Timoteovi kapitola 3, verš 16: „**Veľké je tajomstvo pobožnosti: Boh zjavený v tele.**”

Niektorí si možno pomyslia: „Áno, môže byť Boh zároveň v nebi i na zemi?”

Isteže áno! Boh je Duch! Boh bol v nebesiach, Boh je na zemi, Boh je tu v Salzburgu, je v New Yorku, On je v Číne, On je v nebesiach, je na zemi, Boh je všadeprítomný. Nad tým si nelámme hlavu!

Verme predsa zo srdca, že Jeho osobné zjavenie — a o to predsa ide — že Jeho osobné zjavenie nastalo, aby bol v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi, vytvorený osobný príbuzenský vzťah ľudstva s Ním. A preto je viera v Ježiša nevyhnutná pre spásu.

Pavol kázal: „**Ver v Ježiša Krista a budeš spasený ty i tvoj dom.**” [Sk 16:31]

Viera v Boha ešte nikoho nespasila!

To možno niekoho šokuje — áno, vážení dámy a páni, to vás môže šokovať. A keď vám teraz prečítam z Jakuba, že i diabol veľmi pekne verí, to mi môžete

veriť! Diabol totiž verí tak plne a cele a so svojou vierou ešte mnohé veci predvádza.

Prečítam vám to zo Slova Božieho a uvediem vám i biblické miesto, aby ste presne vedeli, že to stojí napísané — Jakub kapitola 2, verš 18:

[18] ***Ale niekto povie: Ty máš vieru a ja mám skutky. Ukáž mi svoju vieru bez skutkov a ja ti ukážem svoju vieru zo svojich skutkov.***

[19] ***Ty veríš, že je jeden Boh, dobre robíš; ale tomu veria i démoni a trasú sa pri tom.***

Len veriť, že Boh je Stvoriteľ, nemá s vykúpením a záchranou a odpustením predsa vôbec nič dočinenia!

Pre stvorenie je Boh Stvoriteľom.

Pre spasených je Spasiteľom.

A v Ježišovi Kristovi sa On stal naším Spasiteľom! A preto je pre nás ako vykúpených viera v Neho ako Vykupiteľa nevyhnutná ku vykúpeniu. Peter hovorí v Skutkoch: „***Nie je iného mena daného ľuďom, v ktorom by mohli byť spasení, ako to jedno jediné meno Ježiš.***” [Sk 4:12] V Ňom sa Boh zjavil.

Ešte z listu Kološanom a potom budem končiť.

Je tak mnoho nádherných miest, ktoré sa v takýto deň, ako tento, môžu čítať. Ide predsa o to, aký význam, aký je význam Veľkého Piatku v dejinách spásy, tejto Veľkonočnej soboty až po Veľkonočnú nedeľu.

Aký spásny význam v dejinách má Golgota, má zmŕtvychvstanie a Veľká noc — o to predsa ide!

My neslávime Veľký Piatok alebo Veľkú noc, my to musíme prežiť, že sme ukrižovaní s Kristom, že sme s Ním boli pochovaní, že s Ním vstávame ku novému životu. [Rm 6:3–5] To sa musí stať prežitou Božou realitou!

Inak máme len nejaké kresťanstvo podľa mena: Na Vianoce sa zdobí vianočný stromček, potom príde Mikuláš a potom to počas roka pokračuje so všetkými sviatkami, príde veľkonočný zajačik a potom Letnice a tak ďalej... Vy všetci poznáte všetky tieto veci.

A čo potom z toho ešte zostane?

Kde zostal Boží spásny plán a význam všetkých týchto dní a toho, čo sa vtedy stalo? Ľuďom to zostalo skryté, je okolo toho mnoho okázalostí a čo na to

hovorí Boh? „**Oni svojimi srdcami blúdia...**“ a „... **nenechajú sa Mojím Duchom trestať.**“ [Žd 3:10, 1M 6:3 Luther]

V Kološanom v kapitole 1, verš 14, je reč o Ježišovi Kristovi, našom Pánovi:

[14] **V Ňom máme vykúpenie skrze Jeho krv, totiž odpustenie hriechov.**

Áno, to mi stačí. V Ňom, našom Vykupiteľovi, máme vykúpenie a odpustenie hriechov. Nepotrebujem viac chodiť za žiadnym človekom.

Raz som to povedal: „Ak sa ty vyspovedáš mne, tak sa vyspovedám ja tebe.“ Väčšina načúva v tej kabíne a sami sa nikomu nezveria.

Ďalej tu stojí v Kološanom v prvej kapitole, verš 21:

[21] **I vás, ktorí ste raz boli cudzincami a nepriateľmi myslou v zlých skutkoch,**

[22] **ale teraz vás zmieril v Jeho ľudskom tele skrze Svoju smrť, aby vás postavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred Ním.**

Nie je to nádherná zvesť?!

A to nádherné na tom je, že je to pravda!

Tak iste, ako Ježiš Kristus zomrel na kríži na Golgote, tak je isté, že som bol vykúpený a ty tiež.

Tak ako je isté, že naše hriechy boli odpustené, naše viny boli zmazané, vyrovnané, tak je isté, že máme pokoj s Bohom skrze nášho Pána Ježiša Krista.

Nestačí vám to?

Ó, kiež by sme to mohli vo viere prijať a potom Bohu z celého srdca za to ďakovať!

Je tak mnoho miest, ktoré by mohli byť čítané. Prijmite to predsa tak z ruky Pánovej.

On si musel prekliestiť cestu k Sebe. Prví ľudia boli vyhnaní z raja, v ďalšej vete je reč, že boli vyhodení, vyhnaní.

Pána to bolelo, že prví ľudia Jeho Slovo prestúpili a prešli do oblasti, do sféry satana. To Ho predsa vnútorne roztrhalo. Boh predsa cíti ešte viac, ako dokážeme my cítiť. A On sa ocitol pred touto situáciou, obliekol tých ľudí, ale vyhnal ich, aby svoju ruku nevystreli a nejedli zo stromu života a nestali sa nesmrteľní – a to vo svojom hriechu.

On mal v úmysle premeniť nás. Nie len stvoriť, ale vykonať splodenie skrze Ducha.

Podľa Slova Písma, ako to povedal náš Pán v Jánovi 3:

„To, čo sa narodilo z tela, to je telo, ale to, čo sa narodilo z Ducha, to je Duch. Nečudujte sa, že som vám povedal: Musíte sa znovu narodiť, inak neuvidíte Božie kráľovstvo.” [Jn 3:6]

To sú slová nášho Pána. **„Telo a krv nemôžu dediť kráľovstvo Božie.** [1Kor 15:50] A preto nám Boh podal ruku zmierenia a sňal z nás zlorečenstvo a otvoril dvere do raja.

Ako posledné vám čítam z Lukášovho evanjelia v 23. kapitole, aby som vám ukázal tento most, ktorý Boh postavil.

Prosím, majte pred očami, že Adam a Eva boli z raja vyhnaní a v pote svojej tváre mali jesť svoj chlieb.

A tu stojí, keď ten lotor zvolal na Pána na kríži, keď zomieral, Lukáš 23, verš 42:

[42] A povedal Ježišovi: Rozpomeň sa na mňa, Pane, keď prídeš do Svojho kráľovstva.

[43] A Ježiš mu povedal: Amen ti hovorím, dnes budeš so mnou v raji.

Haleluja! Chvála buď Bohu Pánovi! Obeť bola obetovaná, krv tiekla, dvere do raja, do večného života sa otvorili – skrze to, čo sa stalo na Golgote.

Raj a prví ľudia na samom začiatku, teraz tu prichádza náš Pán, prináša zmierenie ľudstva a hovorí tomu prvému, ktorý na Neho zvolal, keď umieral: **„Amen, amen hovorím ti, ešte dnes budeš so mnou v raji.”**

Pavol potom píše Korintťanom v 2. liste Korintťanom v 11. kapitole, že vie o mužovi, ktorý bol vzatý do tretieho neba, do raja, a počul nevysloviteľné slová. [2Kor 12:2–4]

Vy milí, všetko je to realita! Boh a diabol, život a smrť, svetlo a temnota, čas a večnosť – všetko je to realita a nikto sa týmto realitám nedokáže vyhnúť – a aj to je realita.

Existujú dve cesty, podľa kázania nášho Pána na hore v Matúšovi 7, kde o tom hovorí: **„Široká je cesta a brána, ktorá vedie do zahynutia, tesná je brána a úzka cesta, ktorá vedie do života a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.”** [Mt 7:13]

Potom Pán hovorí: „**Otcu sa zalúbilo dať malému stádu kráľovstvo.**” [Lk 12:32]

Vždy to boli jednotlivci, ktorých Pán vyvolal von — nie celé mesto, nie celá krajina – jednotlivci z miest, z krajín, z rodín sú vyvolávaní von, aby potom Pánovi slúžili a nasledovali Ho.

Dnes na tomto mieste sa má stať, že pred tvárou Božou pochopíme, že existuje len jedna cesta, len jedna pravda, len jeden život a že Ježiš Kristus, náš Pán, o Sebe povedal: „**Ja som cesta, pravda a život. Nikto nepríde k Otcovi, iba skrze mňa.**” [Jn 14:6]

A tak sme to už dvakrát citovali: „**Boh bol v Kristovi a svet sám so sebou zmieril.**“ [2Kor 5:19]

Príď ku Kristovi a stretneš sa v Ňom s Bohom a zvoláš ako zvolal Tomáš: „**Môj Pán a môj Boh!**” [Jn 20:28]

Nie nejaké dieťaťko v rukách Márie.

Nie nejaký Kristus vytvorený ľuďmi zo zlata, z dreva, striebra alebo medi.

Včera večer som vám zrejme hovoril pri mojej poslednej návšteve v Manile, v obrovskom hoteli bola tabuľa s názvom „kaplnka” a ja som si pomyslel: „Nahliadnem dnu.” Pomyslel som si: „Dobre, nahliadni tam.”

A hľa, bolo tam bronzové vyobrazenie Krista, ale bol to skutočne taký úbohý pohľad, že už samotný pohľad na neho — odhliadnuc od toho, že je to modlárstvo, keď sa tam ľudia klaňajú — ale bol to nepodarok, tá vec bola úplne nepodarená.

A ja som sa otočil, pokrútil hlavou a povedal: „Môj Pane, Ty Ukrižovaný, čo ľudia z Teba učinili.” Namiesto toho, aby sa ľudia Ním nechali zachrániť a formovať, idú bez nádeje a Jeho formujú svojimi vlastnými rukami.

Nie my formujeme Jeho, On formuje nás!

Ó, kiež by môj hlas zaznel až na kraj sveta, aby to ľudia počuli: Obráťte sa ku Bohu, lebo len u Neho jediného je záchrana.

Všetky tieto zobrazenia sú porušením prvého prikázania — nemáme si činiť žiadny obraz ani podobu toho, čo je hore na nebi ani toho, čo je dolu na zemi, nebudeš sa im klaňať ani im nebudeš slúžiť. [2M 20:4–5]

Chcel by som vedieť, kto písal katechizmy. Oni tam len na začiatku píšú: „Ja som Pán, tvoj Boh, nebudeš mať iných bohov okrem mňa.” A tam dali bodku!

Ale to všetko, čo k tomu patrí, to vynechali a činia modloslužbu a preto nedochádzajú ku viere v živého Boha, ktorý sa v Kristovi zjavil.

Prišla hodina ľuďom, národom tejto zeme zvestovať to sväté evanjelium Ježiša Krista, nášho Pána.

„Nebesia a zem pomínú...“, hovorí náš Pán, „ ... ale Moje slová nikdy nepomínú.“ [Mt 24:35]

A Peter píše: **„To je to Slovo Pánovo, ktoré sme vám zvestovali.“** [1Pt 1:25]

My sme nekázali nás ani nejakých iných ľudí, zvestovali sme Ježiša Krista, toho Ukrižovaného a povstaleho.

On nás zamiloval, On na Seba vzal náš trest. Nechceme Ho za to milovať a povedať: „Verný Pane, čo si vo mne videl, že si ma miloval?“ A Sväté Písmo hovorí, že Boh nás miloval, keď sme boli ešte hriešnikmi, vzdialení od Neho. [Rm 5:8]

Boh vedel, že my sami si nedokážeme pomôcť, že sme boli vydaní na pospas všetkým tým veciam tohto sveta. Potrebovali sme spásu, potrebovali sme pomoc od Boha. A tá nám bola z milosti darovaná.

„Dnes, keď počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia...“ [Žd 3:7] – obzvlášť tí, ktorí počuli takéto zvestovanie po prvýkrát.

Inak som zdvorilý človek, naozaj nikoho neurážam a to sa mi tak i páči. Ale ak ide o zvestovanie evanjelia, potom človek nemôže zatvárať oči a tváriť sa, ako keby nebežalo všetko nakrivo. Potom musíme tie veci, ktoré nie sú správne, raz i uchopiť a ak je to potrebné, tak ich aj postaviť pred oči. Nechcem tým nikoho zraniť ani nikomu ublížiť.

Ale jedno by som chcel zdôrazniť a chcel by som vás poprosiť, aby ste o tom premýšľali: Ak chcete skutočne byť spasení, potom musíte vykročiť na tú cestu, ktorá ku spáse vedie! Nemôžete sa trápiť niekde na nejakých oklukách a bludných cestách, až kým potom príde ešte nádej na posledné pomazanie, že potom pôjdete pomazaní do pekla! Nie! To sa nesmie tak stať!

„Dnes, ak počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia!“ [Žd 3:7]

Dnes vám bolo zvestované, že Boh bol v Kristovi a zmieril ľudstvo sám so sebou. Vo viere smieme toto zmierenie ako Boží dar prijímať a povedať: „Verný Pane, vlož Ty Svoje Slovo ako Božské semeno do môjho srdca a príď so Svojím

Duchom na Svoje Slovo a stvor vo mne niečo nové, nech sa znovuzrodím ku novej nádeji skrze vzkriesenie Ježiša Krista z mŕtvych.”

Pretože tak to bolo naznačené v Jeho smrti a vzkriesení: Smrť ukončila ten starý život, vzkriesenie započalo ten nový.

Haleluja! Chvála buď Bohu!

Ak sme s Kristom zomreli, tak s Ním budeme aj žiť, až kým neprejdeme od viery ku realite.

Nech je chválené Jeho meno.

Amen.

Povstaňme.

Všetci skláňame hlavy, zatvárame oči, otvárame srdcia.

Vy milí, náš Spasiteľ nehovoril len slová, On konal skutky! On daroval spásu, odpustenie, zmierenie s Bohom vo Svojom tele skrze smierne, ktoré bolo vykonané skrze Jeho svätú krv z milosti.

Boh nie je Bohom len slov samotných, ale Bohom skutkov.

Stalo sa to! Je dokonané!

Boh učinil nový začiatok, otvoril dvere do raja, aby nám dal účasť na Sebe samom a na večnom živote z milosti. Preto toto zvestovanie: **„Amen, hovorím ti, ešte dnes budeš so mnou v raji.“** [Lk 23:43] **„Kto vzýva meno Pánovo, ten bude spasený v tej istej hodine.“**

Dnes, v tomto zhromaždení, môže každý nájsť pokoj s Bohom, odpustenie hriechov skrze vieru v Ježiša Krista, byť ospravedlnený skrze preliatu krv Baránka.

Všetko, čo Boh v Kristovi pre ľudstvo z milosti učinil, predkladáme vám všetkým ku prijatiu v mene Ježiša.

Dnes na tomto zhromaždení môže každý nájsť pokoj s Bohom, prijať odpustenie hriechov skrze vieru v Ježiša Krista a byť ospravedlnený skrze preliatu krv Baránka.

Boh učinil všetko, čo mohol urobiť. Ponúka nám to ako dar milosti.

Teraz je na každom z nás, či to prijme alebo odmietne.

Prijmite to dnes! Prijmite to dnes podľa slova Písma: „**Ale tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi, tým, ktorí veria v jeho meno.**“ [Jn 1:12]

Verte dnes v Pána Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa a povedať vo svojom srdci: „Môj Bože, teraz to vidím, teraz poznávam Boží plán spásy. Teraz vidím Božie dejiny spásy ľudstva v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.“

Dnes by mal byť všetkým pred oči postavený význam Veľkého piatku a tiež Veľkonočnej nedele – smrť, pochovanie a vzkriesenie, všetko sa stalo – nie ako vyučovanie, ale aby sme to prežili – byť s nám ukrižovaní, skrze krst s ním pochovaní, ako stojí napísané v liste Rimanom, kapitole 6, že sme s Kristom pokrstení do jeho smrti, aby sme potom s ním kráčali v novom živote.

Všetci, ktorí sa chcú dať pokrstiť v mene Ježiša Krista, musia najprv urobiť toto prežitie s Ním.

Zomrieť s Ním, aby sme boli s Ním pochovaní a už nežili sami sebe, ale tomu, ktorý za nás zomrel, podľa slova Písma: „**Už viac nežijem ja, ale Kristus žije vo mne, a to, čo teraz žijem, žijem vo viere v Božieho Syna.**“ [Gal 2:20]

Sú to vážne chvíle, v ktorých sa práve teraz nachádzame a nikto nebude môcť opustiť túto sálu neutrálny. Nikto nebude do konca svojho života ľahostajný.

Dnešná bohoslužba a Slovo, ktoré ste dnes počuli, vás budú sprevádzať, dobehnú vás a budete na ne myslieť dovtedy, kým nenájdete pokoj v Bohu skrze vieru v Ježiša Krista, nášho Pána.

Pretože Jeho Slovo sa nevráti prázdne, ale vykonáva to, na čo bolo poslané.